

РЕШЕНИЕ

№ 6523

гр. София, 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 10.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5578** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. Б. З., [ЕГН] с адрес [населено място], [населено място], [улица] чрез пълномощник адв. Г. Г. със съдебен адрес [населено място],[жк]бл.208 вх. „И“, ап.1 срещу Заповед за прилагане на Принудителна административна мярка №23-4332-002076/04.05.2023г. по чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП на Полицейски инспектор към СДВР отдел Пътна полиция, с която на Н. Б. З. е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети регистрационните табели на л.а. „БМВ Х-3 Х Д. 20Д“ с рег. [рег.номер на МПС] .

В жалбата се навеждат доводи, че ЗППАМ е незаконосъобразна – издадена в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Счита, че актът е издаден от некомпетентен орган в нарушение на чл.172, ал.1 от ЗДвП. Същата определя и за незаконосъобразна, тъй като не са налице материалните предпоставки за издаването ѝ. Твърди се, че жалбоподателят с двойно гражданство – на Република България – по произход, и на Великобритания. След присъединяване на РБ към ЕС британските власти са отнели българското му СУМПС и е останало за ползване само СУМПС, издадено във Великобритания. Неправилно било прието, че е управлявал собственото му МПС с чуждестранно свидетелство за управление на МПС със срок на валидност до 22.06.2028г., което не било валидно на територията на РБ, защото не било подменено след повече от 3 месеца пребиваване в

страната, с което бил нарушен чл.162, ал.1 от ЗДвП. Същото е валидно за територията на РБ предвид регламентацията на чл.161 от ЗДвП, при отчитане на действащите международни договори – Ж. конвенция за движение по пътищата от 1949г., В. конвенция за движение по пътищата от 1968г. и Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили. В този смисъл не са налице материалноправните предпоставки по чл.171, т.2а, б.“а“ на специалния закон. Счита, че в недостатъчна степен е спазена установената форма, тъй като липсват мотиви, довели до прилагане на процесната ПАМ. Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебното заседание жалбоподателят чрез пълномощник поддържа жалбата. Моли същата да бъде уважена, като в дадения от съда срок представя писмени бележки. Претендира разноски по списък по чл.80 от ГПК .

Ответникът – полицейски орган, полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция не се явява и не се представлява.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната Заповед ЗППАМ №22-4332-002076/04.05.2023г. на Н. Б. З. е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство –лек автомобил БМВ Х3 Х Д. 20Д за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №012990476и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС]

Според мотивите на Заповед ЗППАМ №22-4332-002076/04.05.2023г. на 25.04.2023 г. около 11: 20 ч. по път I-6 с посока на движение от [населено място] към [населено място], водачът не притежава СУМПС, валидно за територията на РБ – водачът е български гражданин и управлява с чуждестранно национално свидетелство /СУМПС издадено от Обединено кралство Великобритания с номер ZLATO507249NB9KL 05/ без да е подменена след пребиваване повече от 3 месеца в Република България. На основание чл. 162, ал. 1 от ЗДвП на водача е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 834036/25.04.2023г., като е направена преценка, че са налице и материално-правните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС, на основание чл. 22 от ЗАНН.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната заповед, в т.ч. справка картон на водача, от който се установява, че лицето има СУМПС №246176854 и контролен талон №0842305, които са със статут „Унищожен“. Приобщени към доказателствения материал по делото е и заверено копие на СУМПС, издадено от Обединено кралство Великобритания на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните

правни изводи:

С жалбата се оспорва индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, от надлежно легитимирано лице, спрямо което е приложена принудителната административна мярка и засегнато с издаването на оспорената заповед, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г., подписана за Министъра на вътрешните работи от зам. министър Ф. Г. /надлежно оправомощен/, са определени да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата ГД "Национална полиция", ГД "Гранична полиция" – в районите на аерогарите и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. директорът на СДВР е определил да прилагат с мотивирана заповед налагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а ЗДвП служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Д. Г. Т. заема длъжността полицейски инспектор VI степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел "Пътна полиция" при СДВР. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Не се констатира съществени процесуални нарушения, които да рефлектират на валидността и обосноваването на ПАМ.

Не е налице и нарушението във връзка с липсата на мотиви при определяне на срока на ПАМ. Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП ПАМ от този вид се прилага за срок от 6 месеца до една година. В случая органът е определил минимално регламентирания в правната норма срок, което не налага излагане на допълнителни съображения. Срокът е законово установен и определен в минималните и максимални времеви граници, като органът няма правомощие да излиза извън така очертаната времева рамка. В нейните вътрешни очертания обаче органът разполага с оперативната самостоятелност да избере според конкретния случай продължителността на приложената ПАМ, така че в най-пълна степен да бъде удовлетворена присъщата ѝ превантивна цел. В този аспект единствено в хипотезата на надхвърлена минимална продължителност на мярката от 6 месеца е необходимо конкретно излагане на мотиви.

Независимо от липсата на основанията по чл. 146, т. 1, 2 и 3 АПК, съдът намира, че оспорената заповед е материално незаконосъобразна.

Заповед №22-4332-002076/04.05.2023г. е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Разпоредбата предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно

превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. Видно от мотивите на процесната заповед, административният орган е приел, че е налице хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", пр. 1-во – адресатът на заповедта е управлявало собственото МПС, за което са налице обстоятелствата по тази разпоредба, а именно - не притежава валидно СУМПС за управлението му. Спорният по делото въпрос е дали свидетелството за управление на МПС, притежавано от Н. З. е валидно, с оглед приложението на нормата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП. Разпоредбата предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. По аргумент от изложеното, СУМПС на български гражданин, издадено в чужбина е валидно при следните алтернативно предвидени хипотези: 1. негов издател е държава, договаряща по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. издадено е от държава, договаряща по договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, б. "а" от него; 3. СУМПС е придружено от легализиран превод на български език; 4. СУМПС е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. СУМПС е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по споразумението за Европейското икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария.

В случая СУМПС на жалбоподателя е издадено на 23.05.2018г. от Обединено кралство Великобритания и е със срок на валидност – 22.05.2028 г. В този смисъл може да се направи заключение, че към момента на издаването му, не влязло в сила Споразумението за оттегляне, публикувано в Официален вестник на ЕС на 31.01.2020г. Съгласно Споразумението, правото на Съюза ще продължи да се прилага за О. кралство и на територията му за "преходен период", продължаващ до 31 декември 2020 г. Споразумението за оттегляне е издадено в преходния период и правото на Съюза се прилага за О. кралство в този преходен период, поради което свидетелството за управление на МПС е приравнено на издадено от държава-членка на Европейския съюз. СУМПС съответства напълно на приложение № 1 към Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 20.12.2006 г. относно свидетелствата за управление на превозни средства. По силата на Споразумението за оттегляне Директива 2006/126/ЕО е приложима и в Обединено кралство Великобритания до края на преходния период - 31.12.2020 г. От това следва, че до 31.12.2020 г. страните-членки на ЕС и Обединено кралство Великобритания взаимно признават, издадените от тях СУМПС.

Преценката за валидност на СУМПС, издадени от Обединено кралство

Великобритания преди 31.12.2020 г., със срок, изтичащ след тази дата, е предоставена на всяка отделна държава – членка на ЕС. В този смисъл на официалната електронна страница на Министерство на вътрешните работи на Република България, в раздел Б. /[https://www.mvr.](https://www.mvr.bg/%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/%D0%B8%D0%BD%D1%84%D0%BE%D1%80%D0%BC%D0%B0%D1%86%D0%B8%D1%8F%D0%B7%D0%B0%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/%D0%B8%D0%BD%D1%84%D0%BE%D1%80%D0%BC%D0%B0%D1%86%D0%B8%D1%8F%D0%B7%D0%B0%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/)

[bg/%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/%D0%B8%D0%BD%D1%84%D0%BE%D1%80%D0%BC%D0%B0%D1%86%D0%B8%D1%8F%D0%B7%D0%B0%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/%D0%B8%D0%BD%D1%84%D0%BE%D1%80%D0%BC%D0%B0%D1%86%D0%B8%D1%8F%D0%B7%D0%B0%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/](https://www.mvr.bg/%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/%D0%B8%D0%BD%D1%84%D0%BE%D1%80%D0%BC%D0%B0%D1%86%D0%B8%D1%8F%D0%B7%D0%B0%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/%D0%B8%D0%BD%D1%84%D0%BE%D1%80%D0%BC%D0%B0%D1%86%D0%B8%D1%8F%D0%B7%D0%B0%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/), е общодостъпна информация, според която след изтичане на преходния период в Република България СУМПС, издадено от О. кралство Великобритания, ще бъде признавано като СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г. и отговарящо на изискванията на приложение № 6 към нея.

Република България в действащото си законодателство няма разпоредба, която да изключва валидността на издадените преди 31.12.2020 г. от Обединено кралство Великобритания СУМПС, чийто срок все още не е изтекъл. Напротив в съответствие с Известие относно пътуването между Европейския съюз и Великобритания, след края на преходния период и в изпълнение на принципите за последователност и предвидимост по чл. 13 от АПК, компетентният и орган – Министерство на вътрешните работи е предоставил публична информация, че тези СУМПС ще се третираат като издадени от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г. и отговарящи на изискванията на приложение № 6 към нея. Посоченото изпълва едно от алтернативно предвидените условия на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП за признаване валидността на СУМПС, издадено от друга държава.

В настоящия случай е безспорно, че свидетелството за управление на МПС на собственика на автомобила и настоящ жалбоподател, е издадено от Обединено кралство Великобритания на 23.05.2018 г. и е със срок на валидност 23.05.2028 г., затова по силата на Споразумението за оттегляне, Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство след края на преходния период и официално обявление на МВР, по силата на чл. 13 от АПК и на основание чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, то представлява валидно свидетелство за управление на МПС за категориите, посочени в него на територията на Република България.

Предвид изложеното, настоящият състав намира, че не е била налице предпоставката на чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДвП за издаване на оспорената заповед. Същата е материално незаконосъобразна и следва да се отмени.

При този изход на делото и при липса на възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът намира за основателна претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски за изплатено възнаграждение на адвокат, съобразно представения по делото договор за правна защита и съдействие в размер на 1000лв. и 10 лв. държавна такса /разликата от 5лв, банкова такса/комисионна не следва да се присъжда/.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд
София-град, III-то отделение, 67 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №22-4332-002076/04.05.2023г., издадена от полицейски орган, полицейски инспектор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на Н. Б. З., ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес [населено място], ул. „Бели Б. 6, е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП – прекратяване на регистрация на пътно превозно средство за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №012990476 и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място],[жк], [улица] да заплати на Н. Б. З., ЕГН [ЕГН], сумата от 1010 /хиляда и десет/ лв., представляваща направени съдебни разноски.

Решението, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, не подлежи на обжалване.

Съдия: